

πχ. θάμνους τοῦ; οὐτ' ἄμβρας περ ἄσ-
σκε διάμπερες ("Ομηρ.)—Τοῖς τὴν
ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι
(Ξεν.)—Κίνδυνον περ ἄν (Αἰσχλ.)—
Πεπεράκεν ὁ στρατὸς εἰς ἀντί-
πορον χώραν (Αἰσχλ.)—Σαυτὸν
γινώσκων εὐδαίμων περ ἄσεις (Σίον)
(Ξενοφ.)—Ἐπιπόνως διὰ γήρως πε-
ρὼντες (αὐτ.)—Μ' ἐπεράσας
εἰς Ἀἴμονα ("Ομηρ.)—κτλ.;—Ἀνάλογα
δυναμέθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν ἄλ-
λων, κάμνω, ἀποκρίνομαι,
γραμματισμένος, ἀποθνῆ-
σκω, τελεσιόνω κτλ.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἀκόλουθον)

Π ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΝΤΩΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια: ἔρα πρῶτη φιλ.)

Ε

Πρὶν ἢ προσῶμεν εἰς τὴν περαι-
τέρω ἐξέλιξιν τῆς ἱστορίας μας ταύ-
της ὀφείλομεν νὰ παρουσιάσωμεν πρὸς
τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσττας καὶ ἑτε-
ρόν τι πρόσωπον, τὸν θεῖον τοῦ Θάνου.

Ὁ Νότης Μαῦρος, ὁ θεῖος οὗτος τοῦ
Θάνου, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γερόντων,
ὁ τύπος τῶν ὁποίων ἰσημέραι ἐκλεί-
πει ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἡμῶν κοινω-
νίαν. Ὑψηλὸς πρὸ ἀνάστημα, μέλανας
καὶ ζωηροὺς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς,
δασὺ δὲ καὶ λευκὸν τὸν μύστακα
ἀρκοῦντως ἀναπληροῦντα τὸ ἑλλείπον
αὐτοῦ γένειον, εἶχεν εὐρὺ καὶ ἐξέχον
τὸ μέτωπον, στρογγύλην τὴν κεφα-
λήν, ἐφ' ἧς ἐξήστραπτον, ὡς μέταξιν,
αἱ λευκαὶ καὶ ἀραιωθεῖσαι τῆς κό-
μης του τρίχες. Ἡ χροιά τοῦ προ-
σώπου του καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀείποτε

τοῦ; αὐτοῦ στέρνου, κατὰ τὴν
γραμμὰν τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμα-
σίας, τὴν ἰουσταλέλλα, ἣν ἔφερε, συ-
νήθειαν, ἢ ἡλιοκαῆς ἢ, μάλλον εἰπεῖν,

ἐρηθρόμυκρος. Εἶχε τέλος μίαν ἐξ ἐ-
κείνων τῶν ὠραίων φυσιογνωμιῶν τῶν
ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνός μας—τῶν σιδηρῶν
τούτων ἀνθρώπων, τῶν γιγάντων τού-
των πάσης ἐποχῆς, παντὸς τόπου, πά-
σης ἱστορίας—αἵτινες κατεδείκνυν τὴν
καρτερίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν, τὴν πί-
στιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἀτρόμητος καὶ
γενναῖος, παλληκάρι τέλος καὶ ἀρμα-
τωλὸς ἦτο ὁ γέρων Νότης. Ὀλίγα
ἐγνώριζε γράμματα, πλὴν δὲν ἡμῶρει
νονεχίως καὶ εὐφύτας. Καίπερ δὲ μὴ
ἐγγράμματος, ἦτο εὐσεβὴς ἄνευ θρη-
σκομανίας, φιλόπατρις ἄνευ ὑστερο-
βουλίας, ἀνδρεῖς ἄνευ κορπασμοῦ. Αἱ
ιδέαι τοῦ περὶ πατρίδος καὶ περὶ
θρησκείας ἦσαν ἀπόλυτοι καὶ ἀμε-
τάτρεπτοι καὶ οὐδεμίαν ἐπέδεδχοντο
τροποποίησιν ἢ συζήτησιν. Ἐσέβετο
τὰ θεῖα, ἠγάπα τὴν πατρίδα καὶ τὰ
δύο ταῦτα αἰσθήματα ἐθεώρει ἀνα-
πόσπαστα στοιχεῖα πάσης εὐγενούς
φύσεως, ἐκπληροῦσης ἄνευ κομπορη-
μιστικῆς τὰ καλῆκοντά της. Ἦτο ἀ-
γαθὸς τέλος ἄνθρωπος ὁ Νότης, τί-
μιος καὶ ἐνάρετος. Ἐδυσφόρει μόνον
μὴ ἐλέπων συμπληρούμενον τὸ με-
γαλόφρονος τοῦ 1821, δυσανησχετο
ἐπὶ τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀμ-
φίβωλον ἐὰν οἱ φραγκεῦσαι-
τες ἐκείνοι ἀνθρώποι—ὡς τοὺς ἀ-
πεκάλει, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ ἐκ-
φρασιν—ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συμπληρώσωσι
τὸ γιγάντειον ἔργον, ἀποδίδων, ἀδί-
κως θεοβιάως—εἰς τοὺς φραγκεῦσαι-
τας τοὺς Ἕλληνας τὰ πλεῖστα τῶν
τίττε ἑλλειμμάτων μας.

Τοιοῦτος ἦτο ἐν ὀλίγοις ὁ θεῖος τοῦ
Θάνου ὅτε δὲ ὁ ἡμέτερος ἦρας ἐφθα-
σεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρε τὸν γηραιὸν
ἀγωνιστὴν ἀσχολούμενον περὶ τὴν
τακτοποίησιν τῶν ὅπλων του, ἅπερ
πάντοτε πολὺ περιεποιεῖτο.

—Καλημέρα σας, εἶπεν εἰσερχόμε-
νος εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Θάνας.

—Καλημέρα σου, παιδί μου, ἀπε-
κρίνατο ὁ γέρων, μὴ διακόψης ποσῶς

τὴν ἐργασίαν του.

— Ἦλθον ὅπως σὰς ὁμιλήσω, ὁ πέλαθεν ὁ Θάνος.

— Ὀμίλει, Θάνε μου.

— Ἄλλ' ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Θάνος, νὰ μοι παράσχητε ἅπασαν τὴν προσοχήν σας, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων.

— Τί τρέχει; τί τρέχει; Θάνε μου, ἤρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ γέρον· καὶ, ἐγκαταλείψας τὸ ὄπλον, ὃ ἐκράτει, ἠτένισε τότε μόνον τὸ πρῶτον κατὰ πρόσωπον τὸν Θάνον, παρατηρήσας δὲ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του, ἀνέκραξε ζωηρῶς καὶ ἐσπευσμένως· ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί τρέχει, διατί εἴσαι τοσοῦτον ὠχρὸς; εἰπέ μοι, Θάνε, τί ἔχεις;

— Θεεῖ μου ἀγαπητέ, μὴ φοβηθῆς, υπέλαθεν ὁ Θάνος, οὐδὲν ἀπευκαΐον συμβαίνει. Δὲν ἤξεύρω μάλιστα πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου μου, ἐνῷ χαρὰν καὶ οὐχὶ λύπην ἔπρεπε νὰ μοι προξενήσῃ ὅ,τι μοι συνέβη, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἦλθον νὰ σοὶ ὁμιλήσω, ἀλλ' ἴσως ἡ συγκίνησις...

— Ἀλλὰ, λέγε, διέκοψεν αὐτὸν μετ' ἀνυπομονησίας ὁ γέρον.

Τότε ὁ Θάνος τῷ διηγῆθη τὸν ἔρωτά του μετὰ τῆς Ἑλένης, τῷ ὁμολόγησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ τὴν ἡγάπα, τῷ ἀπεκάλυψε τὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει σκηνὴν καὶ τὴν πρὸ ὀλίγου συμβῆσάν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἑλένης συμπλήρωσιν αὐτῆς.

Ὁ γέρον ἠκρασθη μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν μετ' ἀπεριγράπτου συγκινήσεως καὶ αἰδημοσύνης ἀφηγούμενον πάντα ταῦτα ἀνεψιὸν του, ἀφοῦ δὲ οὗτος ἔπαυσεν ὁμιλῶν, ἀνέκραξε:

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶσαι τόσον συγκεκινημένος, τόσον ὠχρὸς; Θάνε μου. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω! Ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ χαίρῃσαι καὶ νὰ σκιρτᾷς, οὐχὶ δὲ νὰ θλίβεσαι. Ὅποια χαρὰ δι' ἐμὲ τὸν γέροντα θεῖόν σου, τὸν γέροντα πατέρα σου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέ-

ρων φαιδρῶς μειδιῶν, νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους σου, νὰ σὲ ἰδῷ ἀποικατεστημένον, νὰ ἰδῷ καὶ τέκνα σου. Ὅποια χαρὰ! Εἶναι ὠραία ἡ Ἑλένη σου; Ὡς λέγουσιν, εἶναι ὠραία, δὲν τὴν γνωρίζω πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἀφοῦ σὺ ἠράσθης αὐτῆς, ἀφοῦ τὴν ἐξέλεξας, θὰ ᾔῃαι καλῇ καὶ ἐνάρετος, ὅπερ καὶ πρῶτιστον. Δὲν μοι τὸ ἔλεγες πρότερον, κακὲ, ἐξηκολούθησε πλήσσων θωπευτικῶς τὴν ὁμοπλάτην τοῦ Θάνου, δὲν μοι τὸ ἔλεγες ὅτι ἀπεφάσισας τέλος νὰ νυμφευθῇς καὶ σύ;

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Θάνος, διστάζων ν' ἀναπτύξῃ πρὸς τὸν γέροντα ὅλας τὰς ἰδέας του καὶ φοβούμενος μὴ ἐκεῖνος δὲν κατανοήσῃ τὴν λεπτότητα τῶν ἐνδοιασμῶν του, ναί, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Νόκτης.

— Εἶναι πολὺ πλουσία ἐκείνη, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Θάνος, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα... καὶ ἐγὼ εἶμαι, προσέθηκε διορθούμενος, σχεδὸν πτωχός.

— Πτωχός! πτωχός, ἔχεις δικαίον, υπέλαθεν ὁ γέρον, πληχθεὶς ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης τοῦ Θάνου. Πτωχός! ἐπανέλαθεν ὥσπερ πρὸς ἑαυτὸν ὁμιλῶν καὶ σκεπτόμενος. Πλὴν, μετ' ὀλίγον ἐφώνησε, δὲν ἐβλέπω οὐδὲν ἐμπόδιον διὰ τὸν γάμον. τοῦτον. Εἶσαι πτωχός μὲν, πλὴν ἔχεις τὴν ἐπιστήμην σου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ὁ πατὴρ τῆς Ἑλένης· ὅτε ἤρχισεν νὰ ἐργάζεται· ἐκτὸς δὲ τούτου, τὸ ὀλίγον, τὸ ὅποιον κατέχω, δὲν εἶναι ἄρᾳ γε ἰδικόν σου; Θάνε μου. Ὅχι, ὅχι, οὐδὲν ἐμπόδιον ἐβλέπω.

— Πλὴν, θεεῖ, υπέλαθεν ὁ Θάνος, ὥσπερ ἐξαιτούμενος βοήθειαν παρὰ τοῦ γέροντος, φοβοῦμαι ὅτι δὲν πρέπει.

— Καλὲ, τί δὲν πρέπει. Μὴ τὰ λέγῃς αὐτά. Εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας, εἶσαι ὁ ἠθικώτερος νέος τῆς πρωτευούσης. Τὰ στήθη σου ἐμπερικλείουσι καρδίαν γενναίαν

καὶ φιλόπατριν. ὦ! ἂν ὁμοιάζον πολλοὶ εἰς σέ, Θάνατε, τὸ ἐθνικόν μας ὁνειρόν θά ἦτο ἡδὴ πρὸ πολλοῦ πραγματοποιημένον. Μὴ τὰ λέγῃς αὐτὰ, ἀκούεις; Μὴ πλέον ἐπαναλάβῃς, Θάνατε μου, αὐτὰ τὰ δὲ ν πρέπει καὶ δὲ ν ἄρμύζει, ἐξηκολούθησεν ἐπαναλαμβάνων καὶ ὥσπερ μονολογῶν ὁ γέρον, ἀσπαζόμενος ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν παρειῶν τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ περιδεῇ ἀνεψιόν του. Ἀκούεις ἐκεῖ, δὲν πρέπει! Πρέπει νὰ υπερηφανεύωνται ὅτι τοιοῦτος γαμβρὸς τοὺς ἔπαινον ἀπὸ τοὺς οὐρανούς καὶ ὅχι... Ἀκούεις, καλὲ, ἐκεῖ τὸ καμάρι τῆς Ἀθήνας, τὸν Θάνατον μου, τὸ παιδί μου. Ὅχι, ὅχι, μὴ τὰ λέγῃς αὐτὰ.

Καὶ δύο δάκρυα ἀκράττητα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἐκδηλώνοντα τὴν συγκίνησιν τοῦ γέροντος καὶ περᾶντα τοὺς λόγους αὐτοῦ.

Ὁ Θάνατος, καίτοι τοὺς λόγους τοῦτον ἡκοῦντο μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς καὶ μίτης, καίτοι ἐνεζωπυρήθησαν αἱ ἐλπίδες του, ὡς ζητῶν ὅμως καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ γέρον ἠπατάτο, ἀνέκραξε—Οἰεῖς μου, ἀμφισβῆλλον καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ Ἑλένη παρεξηγήσῃ τὰ αἰσθηματά μου, μήπως νομίσῃ ὅτι τὴν ἀγαπῶ διὰ τὰ πλούτη της καὶ οὐχὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν της.

—Ὅχι, ὅχι, διέκοψεν αὐτὸν ὁ γέρον, μὴ φοβοῦ, μὴ ἀμφισβῆλλῃς, ἀλλὰ, προσέθηκε μεταβαίνων ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σειρὰν ἰδεῶν, Θάνατε μου, ὁφείλεις, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἄνευ ἀργοπορίας, ἄνευ ἀναβολῆς, νὰ τὴν ζητήσῃς ἀπὸ τὸν πατέρα της.

—Ἐπρεπε, τὸ γινώσκω, ἀπεκρίθη ὁ Θάνατος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω, πάτερ, τὸ θάρρος.

—Τότε λοιπόν, υπέλαβεν ὁ γέρον, ἡσυχᾶσον ἀναλαμβάνων ἐγὼ τὴν φροντίδα τοῦ διαθήματος τούτου, καὶ ἐλπίζω ἀπόψε νὰ σὲ παρυσιασῶ ἐμπιστήμως πρὸς τὴν νύμφην σου, καίτοι πρὸ πολλοῦ τὴν γνωρίζεις. Καί, ἀπο-

χαιρετήσας τὸν Θάνατον, ἀνεχώρησεν, ὥπως μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλένης.

Τοιοῦτοτρόπως αἱ ἀπλαῖ ἐκείναι, πλὴν ἐγκάρδιοι ὀλίγοι λέξεις τοῦ γέροντος, ἐπανήγαγον τὴν ἐλπίδα εἰς τὰ στέρνα τοῦ Θάνατου.

Δὲν θέλομεν παρακολουθήσῃ τὸν γέροντα εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του ἐκείνην· τοῦτο μόνον θέλομεν εἰπῇ ὅτι ὁ Ἀντώνιος, ἀφοῦ μάλιστα ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἑλένη ἠρᾶτο τοῦ Θάνατου, ἀπεδέξατο τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Θάνατος, ἐνώπιον πάντων, ἀφρόδως καὶ ἀπροκαλύπτως, ἐν ἀπεριγράπτῳ εὐφροσύνῃ, θερμῶς ἐνηγκαλίζοντο ὡς μελλόνυμφοι.

ΣΤ'

Ὑφίσταται ἔτι ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔθιμον τῶν ἀρραβῶνων καὶ τοὶ δὲ οἱ ἀρραβῶνες δὲν περιβάλλονται τὴν σημασίαν καὶ τὸ κύρος τοῦ γάμου, οὐχ ἥτον εἶναι ἀναγκαῖοι, διότι καθ' ὅλον τὸ πρὸ τῶν γάμων διάστημα οἱ μελλονύμφοι γνωρίζονται, προσοικειοῦνται πρὸς ἀλλήλους, καὶ τίθενται, οὕτως εἰπεῖν, οἱ βάσεις τοῦ νέου ἀνδρὸς βίου. Ἡ εὐτυχεστέρα βεβαίως ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ μεταίχμιον ταῦτο τὸ μεταξὺ ἀρραβῶνων καὶ γάμου. Ἀν δὲ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐπιτρέπεται νὰ γευθῇ ἐν τῇ γῇ τὴν εὐδαιμονίαν, μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται νὰ τὴν δοκιμάσῃ. Οἱ πλεῖστοι τῶν γάμων δυστυχῶς συνάπτονται συμφέροντος ἕνεκα ἢ διὰ λόγους οἰκογενειακοὺς, πλὴν, καὶ ἐν ταύτῃ ἔτι τῇ περιπτώσει, οἱ μελλονύμφοι εἰσι πάντοτε ἑρωτευμένοι διὰ τοῦτο λοιπὸν εἰπομεν ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν ἀρραβῶνων ἐστὶν ἡ εὐτυχεστέρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Θάνατος καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἦσαν πανευδαίμονες καθ' ὅλην τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι, διότι ἡδύναντο ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλον νὰ

ἐπιδεικνύωσι τὸν ἔρωτά των. Ἐπομένως, ὅλα ἐφαίνοντο αὐτοῖς ῥόδινα καὶ λεῖα· τὸν γλαυκὸν καὶ ἀνέφελον ὀρίζοντά των δὲν ἠπείλει θύελλα οὐδεμία, δὲν ἐσκίαζε νέφος οὐδέν. Ἐν μόνον ἐξήτουν, ἐν μόνον ἐπεθύμουν, πότε νὰ φθάσῃ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη στιγμή τῆς ἐπισήμου ἐνώσεώς των. Ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας οὐδὲν ἀπεχωρίζοντο· εἰς τοὺς περιπάτους προσπορεύοντο τῶν ἄλλων συνεταίρων των, ὅπως τύχωσι τῆς ζητουμένης ὑπ' αὐτῶν ἐλευθερίας, ὅπως ἀπομονωθῶσι καὶ διὰ τὴν χιλιοστήν ἔτι φορὰν ἐπαναλάβωσιν ὅτι ἀγαπῶνται· κρατούμενοι δὲ διὰ τῆς χειρὸς καὶ περιπαθῶς προσβλέποντες ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, διέκοπτον τὰς συνδιαλέξεις των διὰ τῶν φλογερῶν αὐτῶν φιλημάτων. Ἐχαιρον καὶ ἡγάλλοντο οἱ τρισμακάρες, κατὰ πρῶτον δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐδαιμονία, τί ἐστὶ παράδεισος. Καὶ τῶνόντι, εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν καλεῖται οὔτε ἡ ἀπόκτησις τοῦ πλούτου, οὔτε ἡ κόρησις τῶν ἐπιθυμιῶν, οὔτε τῆς φιλοδοξίας τὰ δελεάσματα. Εὐδαιμονία ἀπόλυτος, γαλήνιος, παραδείσιος καὶ ὑπερτάτη ἐστὶν ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς συνενώσεως δύο ψυχῶν εἰς μίαν, διὰ τῶν παλμῶν τῶν καρδιῶν των.

Ἀλλὰ διατί καὶ ἡ εὐδαιμονία αὕτη εἶναι τόσον δύσκολος, ἂν οὐχὶ καὶ ἀδύνατος;

Διατί ὁ ἄνθρωπος τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς χαίρει καὶ οὐχὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς; Μήπως καὶ τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ λάβῃ τὴν λύσιν του!

Ἀφοῦ λοιπὸν διηυθετήθησαν τὰ κατὰ τὸν γάμον, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἀπ' ἧς ἡμέρας συνωμολογήθη τὸ συνοικέσιον τοῦτο, ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς καὶ πολυτελῶς οἱ γάμοι τοῦ Θάνου μετὰ τῆς Ἐλένης.

Ὅλα βεβαίως ἐμειδίωσαν εἰς τοὺς νέους τούτους καὶ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν ἔ-

λειπεν. Ἡ ὥραιότης, ὁ πλοῦτος, ἡ νεότης, ἡ ἀγάπη ἦσαν ἰδικὰ των· ἦσαν λοιπὸν εὐτυχεῖς, ἡ ἔπρεπε τοῦλάχιστον τοιοῦτοι νὰ ᾖσιν. Ἀλλὰ πράγματι τὸ ἐπέτυχον; Τοῦτο θέλομεν ἐξετάσῃ εἰς τ' ἀκόλουθα τοῦ ἀφηγήματος τούτου κεφάλαια.

[ἔπεται συνέχεια]

Φ. ΚΑΡΡΕΡΗΣ.

ΛΟΓΙΟΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΝΤΕΣ

εἰς τὴν Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΑΘΑ.

Οἱ κατωτέρω λόγιοι οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου κ. Σάθα δὲν ἀναφέρονται, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ Ζαβίρα, Μουστοξύδου, Παρανίκα, Βρετοῦ κλ. Τούτου δ' ἕνεκα νὰ ποιήσωμεν αὐτοὺς γνωστοὺς ἐνομίσαμεν καλόν. Προσεχῶς θέλομεν ποιήσῃ γνωστοὺς καὶ ἄλλους λογίους· πρὸς δὲ καὶ Διορθώσεις καὶ Προσθήκας εἰς τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Σάθα, Δημητρακοπούλου, Ραγκαβῆ, Βρετοῦ, Γούδα κλ. θέλομεν δημοσιεύσῃ, διότι μετὰ λύπης ἐλέπομεν ὅτι ἤρξαντό τινες ἤδη τυφλῶς ν' ἀντιγράφωσι καὶ τὰ λάθη τῶν ἄνω λογίων, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ Σάθα καὶ Γούδα.

Α.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΟΝΑΦΕΥΣ

Ζακύνθιος.

Ὁ λόγιος οὗτος ἤκμασε κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦν ὑπότροφος τοῦ ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ιγ' ἰδρυθέντος ἑλληνικοῦ γυμνασίου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Ἀγνωστον εἰσέτι ἡμῖν ἂν κατέλιπε συγγράμματα ἐκδοθέντα ἢ ἀνέκδοτα· ἐποίησεν ὅμως τὸ κατωτέρω ἐπίγραμμα εἰς τὴν ἱεράν